

Τὸ ἀκροατήριον δὲν ἐσύριξε. Χειρότερον. Οὔτε συριγμοῦ, πὺν ἤξιωσαν. Ἡ ἐπιείκεια εἶναι ἡ χειρότερα προσβολή.

Κάπας.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

(Ἐρ τῷ Λιμένι Πειραιῶς)

Ἀπόψε σβύνουνε μαζί ὁ ἥλιος κ' ἡ χαρά μου

Ἄχ, μάθε ἀπ' τὰ μάτια μου πῶς νὰ μὴν κλαῖς, καρ-
[διά μου.

Ὁ ἥλιος βασιλεύει, νὰ, καὶ φεύγομε 'στὰ ξένα,

Ἔχετε 'γειὰ, χρόνια τρελλὰ, ἀγάπαις, περασμένα,

Ἀθήναις μου, νύχτες ξανθαῖς, ξανθὴ μου, δνειρά μου,

— Ἀπόψε σβύνουνε μαζί ὁ ἥλιος κ' ἡ χαρά μου . .

(Ἐρ τῷ πελάγει)

Σήμερα δίχως κύματα, ἡ θάλασσα σαλεύει.

Ξέρω μιὰ κόρη, 'ποῦ κρυφὰ ἀγκάθια δὲν πιστεύει·

Ξέρω δυὸ χεῖλια ὀλόδροσα, δυὸ χεῖλια, ὅπου λένε

Ὅσ' ἀγαποῦν καὶ φεύγουνε μακριὰ 'στὰ ξένα κλαῖνε.

Καλό· 'στὰ μάτια τῆς καρδιᾶς τὸν πόνο ἀς γυρεύη.

— Σήμερα δίχως κύματα, ἡ θάλασσα σαλεύει.

(Ἐρ Ἀλεξανδρείᾳ).

Νὰ πέθανε . . . καὶ νὰ φορῇ τὴν φορεσιά της ἄλλη !

Λύπη, γι' αὐτὸν π' ἀγάπησε, δὲν ἔχει πειδὶ μεγάλη.

Τὸν γαλανό μας οὐρανὸ, σὰν ἔφευγα, νὰ κλαίω,

Κ' ἐδῶ τὸν ἴδιο οὐρανὸ νὰ ἔχω βρῇ : ὠραῖο,

Καθάριο, ὀλογάλαζο καὶ ἀσημένιο πάλι !

— Νὰ πέθανε . . . καὶ νὰ φορῇ τὴν φορεσιά της ἄλλη !

Νίκος.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΕΡΓΕΣΤΗΝ.

Τὸ κατὰ τῶν ἀμαξηλατῶν καὶ λεμβούχων (ἐπὶ τῇ εὐκαι-
ρίᾳ πρὸς θεοῦ καὶ καρβουνοπωλῶν) μῖσός μου ὑπῆρξεν ἀεί-
ποτε θανάσιμον· τὴν φορὰν ταύτην οἱ ἀνωτέρω δζέντλε-
μαν μοὶ ἐγένοντο μισητότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐάν
ἤμην Ἑλληνικὴ κυβέρνησις θὰ συνεκάλουν νέαν ἐπιστρατεῖαν
πρὸς κατατρόπωσιν τῶν Βασιβουζούλων αὐτῶν τῆς ἑλληνι-
κῆς φυλῆς. Ὁ Πειραιεὺς λεμβούχος ἠρέσθη εἰς τρία μόνον
φράγκα ὅπως μὲ φέρῃ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου. Ὁ Πατρὶνὸς
(λεμβούχος) μοὶ ἐζήτησε πέντε, καὶ ἐπειδὴ τῷ ἔδωκα τρία
μοὶ ἐξετύλιξε μίαν γλῶσσαν μεγαλειτέραν τῆς κόπης του,
χάριν τῆς ὁποίας ἐγὼ ἐπεθύμησα τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ
ἤμουν ὀλίγον βαρκάρης διὰ νὰ τοῦ πληρώσω τὸ ὑπόλοιπον
τῆς πενταφράγκου ἀξιώσεώς του μὲ γροινθοκοπήματα εἰκο-
σόφραγκα. Εἰς τὴν Κέρκυραν ὁ λεμβούχος δὲν ὑστέρησε τῶν
δύο συναδέλφων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ παράπονα αὐτοῦ
καὶ αἱ ἀξιώσεις ἦσαν εἰλημμένα ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀγγλι-
κῆς προστασίας, ὥστε πολλὰ τούτων παρῆλθον ἀνοητεῖ.

Ἀπὸ Πατρῶν καὶ πρὶν ἔτι φθάσω εἰς τὴν Κέρκυραν ἐγ-
κατέλειψα τὴν πεφιλημένην μου Ἑλλάδα, ἐπιδιβασθεὶς ἐπὶ
ἀτμοπλοίου ἀγγλικοῦ. Μόλις ἀνῆλθον τὴν κλίμακα τῆς
Alsatian, καὶ ἰδοὺ ἔμφανίζεται ἐνώπιόν μου ἄνθρωπος ὅστις
προϋποθέτων ὅτι ὄφειλον νὰ γνωρίζω τὴν γλῶσσάν του :

— Have you any thing ? μὲ ἔρωτᾷ.

— That is the question ! τῷ ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ, δείξας
πρὸς αὐτὸν τὸ φορτσέρι μου, μὴ ἔχων πρόχειρον ἄλλ' οὔτε
γνωρίζων ἴσως ἄλλην ἀγγλικὴν φράσιν.

Εἰς τὴν Κέρκυραν ἔφθασα μετὰ νυκτὸς γαλήνιον πλοῦν·
κατὰ τὴν ἐκεῖσε διαμονήν μου τρία τινὰ κατῳρθωσα νὰ
ἐπισκεφθῶ, καὶ ὁμολογουμένως ἀξία λόγου· 1) τὸν Ἅγιον
Σπυρίδωνα, ὅστις μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθον ὅτι εἶναι ἰδιοκτη-
σία Κερκυραίου τινὸς ἱερέως, ὥστε μόνον περὶ αὐτοῦ δύνα-
ται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει τὸν ἄγιο μέσα του κατ' ἀντίθεσιν
τοῦ λεγομένου συνήθως· ἔχει τὸ διάολο μέσα του. 2) τὸ
θέατρον ἐν ᾧ ἐδίδετο φρικώδης ἡ Somnambula, καὶ 3) τὸ
φρενοκομεῖον τὴν ἔδραν ταύτην τῆς βασιλείας τῶν οὐρα-
νῶν. Ὁ σὶδρ Τζανῆς, γνωστὸς εἰς πᾶσαν τὴν Ἀθηναϊκὴν
κοινωνίαν, ἦτο ἡ πρώτη ψυχὴ τὴν ὁποίαν συνήντησα εἰς τὴν
Παράδεισον ἐκείνην, κατ' ἀντίθεσιν τῆς Κολάσεως τοῦ Ἀν-
του.

— Καὶ ἐν μᾶς μιλήτε νὰ σᾶς χαρῶ ; καὶ κάμνετεν πῶς
ἐν θυμούστενε τὸν συμπατριώτη τοῦ Κοραῆ ! ! ἦτο ἡ ἐρώ-
τησίς του . . .

Ἄλλος κάτοικος τοῦ ἀλλοφρονούντος ἐκείνου κόσμου :

— Κύριε Γεράσιμε, μοὶ λέγει, εἶμαι πατριώτης σου καὶ
δὲν μοῦ μιᾶς ;

— Ἀ ! ναὶ τοῦ εἶπον, καὶ πῶς ἐδῶ ;

— Ἀ ! καὶ δὲν τὸ ξέρεις ; τὸ κῆρυγος ! ! μοὶ ἀπήντη-
σεν ἐν συνειδήσει τὴν ὁποίαν δὲν συνήντησα εἰς οὐδένα
τῶν ἐχεφρονούντων Ἑλλήνων· καὶ ἔκαμα τὴν σκέψιν, ὅτι
διὰ τὸν Σωκράτην, τὸν τελειότερον τῶν θνητῶν, φρονούντα
ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη τελειότης συνίσταται εἰς τὸ γνῶθι σεαυ-
τὸν, θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κάτοπτρον ἡ τρελλὴ ἐκείνη ὑπαρ-
ξις.

Μετὰ διήμερον οὐράνιον πλοῦν ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσ-
σῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν γαλατομπόρε-
κον περιφέρειαν δὲν φαίνεται οὔτε ἕλκος ξηρᾶς, ὅπου ὁ
ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἀνατέλλουν· καὶ δύουσιν ἐν ὅλῃ αὐτῶν
τῇ χρυσῇ καὶ ἀργυρᾷ στρογγυλότητι, ὅπου ὁ οὐρανὸς-τὴν
νύκτα-παρουσιάζει τὴν εἰκόνα κανδηλωφωτιστοῦ μιναρῆ
Βυζαντινῆς ἐκκλησίας, ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς τρέχει μέχρι τοῦ
ἀπείρου χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη διατρήσεως ὁρους τινὸς,
ὅπου ἡ διάνοια θέλει νὰ ἐκταθῇ εἰς ὅλον τὸ ἀχανές ἐκεῖνο
διάστημα, καὶ νὰ περιλάβῃ ἐν ἑαυτῇ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ
ὅπου ἡ καρδιά κατακλύζεται ὑπὸ ὠκεανοῦ αἰσθημάτων,
μετὰ διήμερον λοιπὸν οὐράνιον πλοῦν ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκεί-
νῃ, πρῶτον τινὰ ἡγκυροβόλουν ἐν Τεργέστη.

Καὶ τώρα θέλεις ἴσως εἰκόνα τῆς πόλεως ταύτης ἣτις
ἔχει τὴν Ἰταλίαν μητέρα καὶ τὴν Αὐστρίαν μητρυνάν. Θὰ
σοὶ τὴν δώσω ἐν ὀλίγοις, ἐπιφυλασσόμενος ἀργότερον νὰ
σοὶ κάμω ἀκριβῆ αὐτῆς περιγραφὴν ἀφοῦ τὴν ἴδω καὶ τὴν
γνωρίσω καλῶς.

Μέγαρον κολοσσαῖα, ὁδοὶ λιθόστρωτοι, γέφυραι ζωγραφι-
καί, πλατεῖαι μὲ ἡρώα, περίπατοι παραθαλάσσιοι καὶ μπο-
σκέτα, Ἑβραῖοι καὶ Ἕλληνες τραπεζίται, βόες καὶ ἄλογα